

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Locutio Dei Ad Cor Religiosi

Pawłowski, Daniel

Leodii, 1701

Tertio Die.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59541](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59541)

DIES TERTIA

*Preiosissima DEI Parenti,
Maria consecranda.*

Oratio jaculatoria hujus diei
erit ista: *Pater, peccavi in
Caelum, & coram te: jam non
sum dignus vocari filius tuus.
Luc. 15.*

MEDITATIO I.

*De comparatione Religiosi cum
Filio prodigo.*

Suadet S. Pater adhibere talia Exem-
pla, & comparationes, ad contemp-
tum nostrum inducentes, dum in Heb-
dom. 1. Exercit. 2. p. 3. ait: *Tertium
est, considerare meipsum, quisnam, aut qua-
lis sim, additis exemplis, qua me in majorem
mei contemptum trahant.*

ORATIO PRÆPARATORIA, &
PRÆLUDIUM I. *ut supra.*

PRÆLUDIUM II. *Pete à Deo
gratiam, redeundi instar filii prodigi in
gratiam ejus.*

PUNCTUM I. Audi relatam à Christo Domino Historiam de Filio prodigo, Lucae 15. qui acceptâ portione Substantiæ hæreditariæ, & charum Parentem, & domum opulentam deserens, abiit in regionem longinquam, frena cupiditibus laxavit, & omnia abligurivit, cum dedecore imprimis Patris sui, deinde cum ingenti damno & extrema pauperie sua. Audiens historiam hanc, agnosce in ea te esse adumbratum: per ingressum Religionis factus es specialiter Filius magni Patris Domini Dei, frater autem JESU Christi; accepisti jus ad cælestem hæreditatem propterea, quia reliqueras omnia; dedit tibi Pater cælestis portionem substantiæ, tot nempe dona supernaturalia, præsertim donum Religiosi fervoris, promptitudinis ad serviendum Deo, contemptûs specialis omnium vanitatum, atque observantiæ omnium Regularum, &c. Tu autem quid? dum adhuc esses parvulus, ac Novitius, vivebas ferventer, tanquam Angelus; sed vix ad Collegia, ad studia es egressus, & ecce, ab illo fervore, devotione, Religiositate, longè abiisti, sæcularismum didicisti, & fortè gratiam Dei (consule conscientiam) dilapidasti; vanitatibus & speciositatibus adhæcisti; videri; audiri, laudari appetens, contemptum fugiens. O! mi Religiose, quò devenisti?

II. Audi continuationem hujus Historiæ: devenerat ille Filius ad tantas angustias, ut pasceret porcos, & cuperet satiari de siliquis eorum, sed à porcis ipsis repellebatur. Interim venit illi in mentem paterna domus, venit in mentem optimus Pater, tum ille lacrimabundus: *Quanti, inquit, mercenarii in domo Patris mei abundant panibus, & ego hic fame pereo! Vadam ad Patrem meum, & dicam: Pater, peccavi in calum, & coram te, jam non sum dignus vocari filius tuus: fac me sicut unum de mercenariis tuis.* Audiens hæc, vide, te esse expressum: eò miser devenisti, ut tibi subtraxerit Deus consolationes, tanquam cibos spirituales, nec sentias gustum in meditationibus, & examinibus, emendicesque solatiola à creaturis, conversando cum externis, curiositati indulgendo, &c. ita ut ipsis externis exosus sis. Ah! sis utinam felix, sicut filius prodigus! utinam velis reverti ad patrem tuum! apud quem homines sæculares habent, quo alantur ad vitam æternam: redi ergo, redi ad primum Novitiatus fervorem, projice siliquas, relinque porcos, &c.

III. Audi ex ore Christi finem hujus Historiæ, quomodo Filium hunc prodigum reducem Pater susceperit, amplexatus sit, vitulo faginato cum amicis tractaverit. Audiens hæc concipe spem inconcussam de bonitate Patris

cælestis, te quoque reducem recipiendum peramanter, & oblivioni dandas ineptias tuas, si seriò revertaris. Vide, à quibus regulis recessisti, quæ occasiones eò te deduxerunt, & ad singula corrigenda animum obfirma.

COLLOQUIUM. Institue imprimis ad Patrem cælestem, Pater, peccavi in cælum, & coram te, jam non sum dignus vocari Filius tuus: peccavi in cælum Religiosum, in quo me posuisti: dignus eram, ut me ingratum, inutilem, probrum Religionis, ab ea ejiceres; sed bonitas tua vicit malitiam meam: redeo igitur ad te, suscipe me, mi Pater.

Deinde ad S. P. Ignatium, atque ab eo pete, ut te iterum adnumeret Filiis suis, tanquam renatum, & nunc primum Deo & Religioni vivere incipientem. In fine Pater, & Ave, & Anima Christi, &c.

DOCTRINA PRACTICA,
Tempore Matutino Diei
tertiæ relegenda.

*De quotidiano Exercitio Humi-
litate.*

1. **T**anti est coram DEO Exercitium hoc, ut juxta revelationem, factam S. Magdalenæ de Pazis, per S. Joannem Evangelistam, Anima, quæ in se perfectionem habuerit Humilitatis, facillimè possessura sit amorem Dei, absque eo, quòd aliud Exercitium adhibeat, ad eum obtinendum, & nunquam inveniatur cor humanum plenum humilitate, quin sit plenum amore Dei, ut est in vita hujus Sanctæ 4. p. cap. 106. Et ratio hujus veritatis est; quia amor Dei ex appretiatione Dei super omnia provenit; appretiatione autem Dei super omnia, importat depretiationem rerum omnium, & maximè sui ipsius respectu Dei; depretiatio autem sui ipsius, est actus humilitatis.

2. Exercitium humilitatis est initium; & causa quædam omnis boni nostri supernaturalis: nam, ut affirmat S. Ber-

nardus; *serm. supra Missus est*: B. Virgo Humilitate Filium Dei concepit; è Conceptione autem & Incarnatione Filii Dei omne nostrum bonum profluxit. Humilitas cælum referavit, quod superbia occluserat, dum humiliavit semetipsum Dominus J E S U S, formam servi accipiens.

3. Tota vita Christi non aliud, nisi perpetuum Exercitium Humilitatis fuit. Natus ex humillima Matre, Fabri Sponsâ, in præsepio inter duo animalia; diu in Ægypto latuit, postmodum in ea Urbecula, de qua dicebatur: *à Nazareth potest aliquid boni esse?* quos deinde non pertulit contemptus? usque ad ignominiosam Crucem, in qua humilitatis exercitium exaltavit.

4. Vita Religiosa nihil aliud est, nisi perpetuum humilitatis Exercitium: Nemo enim fit verè Religiosus, nisi ex motivo humilitatis contemnat mundum; spes ejus omnes & commoda carnis suæ, seque totum Prælati & voluntati alienæ subdat: Atque ita gratia Vocationis innexa est gratiæ humilitatis, tamque diu durat, quamdiu humilitas durat; postquam autem Religiosus ab humilitate ultrò defecerit, eum à gratia, amoreque Vocationis deficere, Religionem deserere, & castra superbi diaboli sequi, necesse est. Sicut non est extrusus è cælo, nisi superbus Lucifer, ita

non ejicitur è Religione nisi superbus homo; & lucem sibi indebitam affectans.

5. Proficere in via DEI, est proficere in humilitate; hunc enim profectum consequitur profectus in omnibus virtutibus: quod ipsum, & factò, & verbo docuit Filius DEI; *factò*, quia cùm vellet proficere, elegit humilitatem, & cùm non haberet quidquam in se, ratione cujus vilis appareret, & reputaretur, nactus est id in assumpta humana natura, in qua eò redactus est, ut reputaretur vermis, & non homo. *Verbo*, dum dixit: *Discite à me, quia mitis sum, & humilis corde.*

6. Exercitio humilitatis principaliter glorificatur DEUS: ostendit hoc toti terrarum orbi Filius DEI, qui ut glorificaret Patrem, immensitatem suam coarctavit ad staturam humanam: æternos splendores suos opacitate uterì virginalis obumbravit; omnipotentiam ad imbecillitatem infantis redegit, formam Dei exinanivit. Erras igitur, Religiose, si gloriam Dei per gloriam tuam promovendam putas; elige obscurum, & clarificabis Deum.

7. Mensura sanctitatis est mensura humiliationis, quia tantò aliquis est sanctior, quantò magis accedit ad imitationem Christi, qui est Sanctus Sanctorum; qui cùm à se addisci velit hu-

militatem, quantò aliquis ad hanc accesserit, tantò sanctior fiet. Eò igitur, Religiose, omnes conatus tuos confer, ut quotidie te humiliando exerceas, quod fiet his modis:

Modi Humiliationum Cordis.

1. **R**eputare se conspectu Dei indignissimum, nullo ejus dono dignum, & probrum Dei. Habuit tales actus humiliationis P. Ferdinandus Crenelius, frequentissimè de dievolvens verba hæc, ex Formula Votorum: *Divino tuo conspectu indignissimus.* Tempus talium actuum est Meditatio; Examina, &c.

2. Reputare se indignum consortio omnium hominum. De S. Francisco Borgia narrare solebat P. Gregorius Bavarus, quòd ille, cùm in Hispania transiret officinas Sartorum & Sutorum, timuerit, ne ab illis ob peccata sua interficeretur. Tempus hujus actus est quælibet conversatio cum hominibus.

3. Ponere seipsum infra damnatos, infra omnes creaturas, & in ipso nihili centro. Eò descenderat prædictus S. Franciscus Borgia, conquestus in quadam exhortatione die Coenæ Domini ad Fratres habitâ, quòd eum Christus ex loco scelestorum pedum Judæ, sub

quibus se ille collocabat, depulisset. Tempus hujus actus est potissimum, dicendo, *Confiteor*, in Sacro, &c.

4. In contemptibus, & depressionibus omnis generis gaudere, perinde atque lapis dum deprimitur, & in infimo loco ponitur, quodammodo gaudet, quia centro suo propior est; centrum autem tuum, Religiose, nihilum est.

5. Tristari de omni æstimatione ac honore sibi exhibito, sicut lapis non est contentus, dum sublimi loco collocatur.

6. Odisse seipsum plùs quàm dæmonem, quia homo, dum peccat voluntariè, magis sibi nocet, quàm dæmon. Unde licèt ex doctrina Christi teneatur inimicos diligere, quia tamen sibi ipsi est plùs, quàm inimicus, ideo seipsum potest, & debet quoad hoc odisse. Tempus hujus actus eliciendi est præparatio ad Confessionem.

7. Non credere sibi ipsi, seque ipsum habere suspectum, tanquam furem & latronem suum ipsius, quia nemo læditur, nisi à seipso, juxta S. Chrysostrum.

8. Oblivisci sui ipsius, in nulloque seipsum spectare, nullas speciositates exoptare, sed omnia vilissima appetere: quid enim debetur ei, qui ex se nihil est, nihil scit, nihil potest?

Modi Humiliationum Oris.

1. **V**ocibus, nominibusque seipsum compellare abjectissimis: sic David compellebat se canem mortuum. 1. Reg. 24.

2. Accusare seipsam coram Deo, superioribus, & æqualibus: *Iustus enim est accusator sui, Prov. 18.*

3. Silentium rigidè observare, ex hoc motivo, quòd sis indignus, alios alloqui.

4. Loqui submissâ voce, nisi necessitas aliud exigat, submissa enim vox est testimonium submissi animi.

5. Nihil in laudem & æstimationem propriam, etiam occasionaliter, proferre, nisi id gloria Dei exigat, quam solam in dictis suis spectabat Christus.

6. De nullo conqueri, nulli contradicere, nisi æquitas exigat; cum nullo disputare, nisi ex officio necesse sit; interdum etiam obticescere cum rubore; iste enim est Spiritus Christi, de quo Isaias: *Non aperiet os suum. cap. 53.*

Modi Humiliationum Operis.

1. **A**vidè accipere & obire humilia obsequia, & juxta Prophetam, jumentum instar esse. *Psal. 72.*

2. Omnes honore prævenire, juxta

præscriptum S. P. Nostri, & imprimis Apostoli, *ad Rom. 12.*

3. Mitem in omnibus esse, mansuetum & tractabilem, juxta illud Christi: *Discite à me, quia mitis sum, Matt. 21.*

4. Ad docendos rudes & pueros se offerre, juxta illud Christi: *Sinite parvulos venire ad me. Matt. 10.* Sic P. Melchior Vitrimontanus Grammaticam solum docuit 20. annis. P. Joannes Alphonsus eandem 21. annis. P. Ildefonsus Munez 26. annis. P. Hieronymus de Rugozza docuit eandem Hispali 36. annis, ut perhibent Annuæ nostræ Societatis.

5. Ex affectu latendi, cubiculo raro & nonnisi justa de causa exire: an enim Christus, qui est lux ipsa, in cubiculo Nazarethano non latuit?

6. Non faceffere ullam difficultatem superioribus in regimine sui; sicut Christus Præfidibus etiam impiis nullam fecit difficultatem.

Concludo doctrinam hanc dicto, quo vitam conclusit suam P. Sebastianus Barradius, Commentariis in Sacram Scripturam clarus, sed humilitate clarior, qui ante mortem monitus à suo Superiore, ut aliquam doctrinam circumstantibus relinqueret, præmortuam vocem ad obedientiam elevans, dixit: *Humiliamini sub potenti manu DEI, ut vos*

peccata tua notabiliora in Religione commissa, & confundere coram Deo.

1. Quia in domo Dei, velut in Sacrario manens, ea commisisti. 2. Quia in tanta occasionum abundantia ad bonum, malus extitisti; in medio ignis congelatus es; in medio maris non humefactus. 3. Quia tot beneficiis à Deo præventus, ingratus extitisti. 4. Quia offendendo Deum præbuiſti diabolo occasionem, specialiter lætandi, quòd Deus sit offensus à te seruo, amico, & filio DEI. Confundere igitur, dole, & corrige.

II. Audi Deum dicentem: *Quid est, quod debui ultra facere vineæ meæ, & non feci ei? Isaia 5.* Vide, Religiose, infructuositatem tuam, & confundere. 1. Quia tu es ager ille, per quem dicit se transisse Salomon, quem totum repleverant urticæ: tui mores, urticæ sunt, tribuli sunt, spinæ sunt. O ager, circa quem ipse Filius DEI defudavit! & quando tandem fructuosus eris Deo tuo? 2. Quia tu es arbor illa, in terra bona plantata, gratiæ divinæ fluentis irrorata, quæ tamen frustra terram occupat, & tamdiu operam Domini sui ludit. Ah! quid exspectas ô arbor, an ut securis ad radicem ponatur? 3. Quia tu es Corozaim illa, tu Bethsaida, tu Capharnaum; quia si in Tyro, & Sidone, si alicui Ethnico id fecisset Deus,

quod tibi fecit, ô in quàm sanctum eva-
sisset! Confundere igitur, & desle in-
fructuositatem tuam, ac tandem fac di-
gnos fructus poenitentiae, aliarumque
virtutum.

III. Audi Deum dicentem, *Eecl. 4.*
Fili conserva tempus. Tantiùm jam tempo-
ris miserè perdidisti, quo poteras æter-
nitatem lucrari; tempore æstatis, pro
hyeme mortis, nihil collegisti; tempo-
re negotiationis nihil lucratus es, tem-
pore nundinarum nihil emisti; perdidisti
tempus, quod semel perditum, æter-
nùm perditum est. Non redibunt am-
plius illæ Meditationes, illæ Commu-
niones negligenter peractæ, & si com-
pensare velis, non compensabis illas
ipsas; potes habere aliud tempus, alias
Meditationes, &c. sed priores non re-
vocabis. Ergo dum adhuc tempus habes,
operare, redimeque tempus fervore,
& conatu novo.

COLLOQUIUM. Quousque deludam
labores tuos cœlestis agricola, ego ager
nequam? quousque tolerabis infructuo-
sitate meam? quousque rorem tuum
frustra bibam? quousque impensas tuas
in vanum consumam? tandem, ah! tan-
dem sit finis infructuositatis meæ! &c.
In fine, Pater, & Ave.

H O R A
CONSIDERATIONIS,
Tempore pomeridiano,
diei tertiæ.

*De fontibus quotidianorum
defectuum.*

Apparens vice quadam Sanctæ Bri-
gittæ pretiosissima DEI Mater,
docuit illam, quòd non propter aliquid
aliud homo in mundo vivere debeat,
nisi ut Deo faciat honorem, & minuat
peccata. Hæc doctrina Matris æternæ
Sapientiæ, cordi debet esse Religioso:
Satagat igitur quotidie minuere defe-
ctus, qui cùm innumeri sint, perdiffi-
cile est, contra omnes simul pugnare,
ideoque ad fontes eorum recurrendum
est, ut iis per divinam gratiam obstru-
ctis, vitiosi rivi exsiccantur. Sunt er-
go fontes hi:

1. Defectus intentionis, seu inten-
tio, vel nulla, vel frigida, vel non
pura, sed permixta captationi proprio-
rum commodorum, vel vitiata inter-
ventu intentionis pravæ, &c. Ex hoc

fonte tantum mali promanat, ut etiam ipsa opera, aliàs in se bona, non bona, non Deo placita, non meritoria, sed prorsus vitiosa reddantur, & plurimorum bonorum jactura fiat: quod unus è nostris Vilmæ mortuus, alterique Patri post mortem comparens, recognovit his verbis: O Pater, quàm magna & multa reciperemus, si omnia rectâ intentione faceremus.

2. Oblivio Dei præsentis, quam pro causa peccatorum assignat divinus Psaltes, dum ait Psal. 9. *Non est DEUS in conspectu ejus, inquinata sunt via illius in omni tempore.* Quod S. Basilius in Reg. defectibus Religiosorum sic accommodat: cujus animus temerè evagatur, otioque se dat? quis frequenter irascitur? quis humanas laudes avidè captat? quis ad opera spiritualia piger est? quis actiones suas ad DEI gloriam non refert? quis inter orandum mente distrahitur? qui non semper cogitat, Deum cogitationum, & actionum suarum Inspectorem esse; hæc ille. Obstrue igitur, Religiose, fontem hunc tot peccatorum, oblivionem præsentis Dei, & *ambula coram Deo, Gen. 17.* seu ut Hebr. legit, *vive coram Deo, & esto perfectus.* Imitare animalia ista mystica Ezech. 2. quæ erant plena oculis ante & retro, nempe habentia oculos in manibus, oculos in auribus, oculos in labiis,

oculos in pedibus, plena oculis, intus & foris, ut nimirum neque videas, neque audias, neque loquaris, neque cogites, neque gressum dirigas, neque quidquam aliud opereris, nisi dignum conspectu Dei, & in conspectu Dei.

3. Dissimulatio gratiarum Dei excitantium seu prævenientium, ordinatarum à Deo ad vitandas imperfectiones; dissimulatio inquam, vel dilatio, partim ex pusillanimitate, partim ob fugam molestiæ alicujus, partim ob respectus humanos. Hæc dissimulatio & dilatio est fons omnis mali; quia enim, juxta Tridentinum, *sess. 6. cap. 16.* Christus Jesus tanquam caput in membra, & tanquam vitis in palmites, in ipsos justificatos jugiter virtutem influit, quæ virtus bona eorum opera semper antecedit, & comitatur, & subsequitur; Quia, inquam, hæ excitantes seu antecedentes gratiæ à Christo in palmites derivantur, non potest esse palme vivæ vitis, sine hoc influxu gratiarum excitantium, proinde indies arefcet, excidetur, & in ignem mittetur. Si non vis, Religiose, æternum indormire, excitanti quotidie Deo morigerum te præbe.

4. Neglectus ordinis, temporum, & actionum; ex quo oritur conjectio sui cum actionibus Deum concernentibus,

e. g. Meditatione, Examine, &c. in angustias temporis: hinc festinatio, praecipitatio, & expeditio levi brachio, interdumque omissio: quod quam damnosum sit, inde colligi potest, quia interdum Deus alligat alicui tempori aut actioni gratias, cum finali gratia connexas, atque ita neglexisse tempus aut actionem illam, est, perdidisse gratias illas, & consequenter gratiam finalem.

5. Languor mentis & tepiditas quaedam, licet nondum in gradu ultimo, nauseam Deo excitante: Languorem hunc esse fontem defectuum, seu infirmitatum animæ, judicari potest ex languore corporis; cum hoc discrimine, quod languor corporis est signum & effectus infirmitatum corporis, est enim defectio virium, ob distemperationem caloris, frigoris, &c. languor autem animæ est causa infirmitatum animæ; nam est diminutio caloris, seu fervoris, per quem anima in statu competenti coram Deo subsistebat: quanquam invenitur languor animæ, qui est effectus infirmitatum animæ, seu peccatorum, sed iste coincidit cum tepiditate, inducente Deum ad hoc, ut ejiciat hominem, tanquam detestabilem, juxta illud *Apoc. 3. Quia tepidus es, incipiam te evomere ex ore meo.*

6. Defectus silentii: qui hoc efficit

in Religioso, ut ejus vana fit Religio, juxta S. Jacobum, cap. 5. ut non possit non peccare: *Nam in multiloquio non deerit peccatum*; utque facile superetur à Diabolo: Sicut enim Urbs patens, & absque murorum ambitu, ita vir, qui non potest in loquendo cohibere spiritum suum; denique ut non justificetur, nam *nunquam vir linguosus justificabitur, Job. 11.* atque ut S. Gregorius, *lib. 10. Moral. cap. 2.* hunc locum expendens, ait; cadet in eum illa maledictio: *Effusus es sicut aqua, non crescas.*

7. Respectus, & rationes humanæ, sperantes, timentes, differentes, dissimulantes: amicitiae item, dulciter persuadentes violationem Regularum, & sanctarum consuetudinum, jacturam temporis, &c. Per hos respectus interdum despicitur Deus; hæ rationes rectam rationem pervertunt, spes istæ cum spe in DEUM, timores hi cum timore DEI, stare non possunt per seipsum; amicitiae ejusmodi plerumque inimicæ sunt DEO. Si vis ergo, Religiose, ut te & munera tua respiciat Deus, respectibus humanis noli laborare.

8. Quærere seipsum, & propria commoda. Ex hoc fonte omnes ferme defectus profluunt tam in hominibus sæcularibus, quam in Religiosis: quærendo seipsum perierunt tot milliones

Angelorum, qui Luciferum sunt secuti; quærendo seipsum perit genus humanum; quærendo seipsum amittitur Deus, & infernus impletur animabus. Religiose, si credis Christo, & si es discipulus ejus, perde te, & invenies te.

9. Inconstantia animi, quoad propositorum desertionem, quoad observationem temporum & actionum, privatarumque devotionum: per talem inconstantiam plerique eò deveniunt, ut Deus iis deneget gratiam perseverantiæ. Time igitur illam, si times interitum.

10. Non evitare occasiones, personas, tempora, loca, materias, circumstantias, in quibus experientia docuit, commissos esse defectus. Non evitare occasiones, est, velle occasum animæ.

11. Negligens præparatio ad Meditationes: hanc negligentiam arbitror ego esse fontem omnium defectuum quotidianorum in Nostris; ex negligentia enim hac sequitur mala Meditatio; ex mala Meditatione malitia omnium actionum per diem. Plus dicere solebat P. Paulus Kuhn, eximiæ Vir Religiositatis & doctrinæ in Provincia nostra, se experientiâ didicisse, quòd nemo Societatem nostram deseruerit, nisi qui prius Meditationem neglexisset.

12. Negligens custodia sensuum, vi-
sûs, auditûs, &c. Etiam in Religiosis
per has fenestras, non tantùm defectus,
sed & mors ascendit: Non putet Reli-
giosus, se tutum fore à diabolo, quia
est sub clausura, si clausuram sensuum
suorum non adhibuerit. Nec porta Re-
ligiosa bene obserata proderit ipsi, ni-
si portam sensuum firmissimè munive-
rit.

DIEI TERTIÆ
MEDITATIO III.

*De malitia Tepiditatis, Religiosis
maximè cavenda.*

Meminit illius S. P. N. in lib. Exerc.
Reg. 9. ad motus animæ discernendos,
his verbis, *Causa desolationis tres sunt pra-
cipua; prima, quia propter nostram in Spiri-
tualibus studiis seu Exercitiis tepiditatem atque
acediam, consolatione divinâ meritò privamur,
&c.*

ORATIO PRÆPARATORIA, &
PRÆLUDIUM I. *ut supra.*

PRÆLUDIUM II. Pete à DEO
gratiam, vitandi periculosissimam in vi-
ta spirituali tepiditatem.

PUNCTUM I. Audi Deum dicentem :
 Jerem. cap. 48. *Maledictus, qui facit
 opus Domini fraudulenter : Alii legunt, ne-
 gligenter.* Hoc audiens considera specia-
 lem quandam maledictionem, præ aliis
 vitiis, tepiditati adnexam esse, quia
 tepiditas etiam ipsa bona quodammodo
 in malum vertit, & sic ipsi viscera bo-
 nitatis divinæ, bonis actibus innexæ,
 lædit. Alia peccata in eo sunt, quòd
 homo mala agat, sed tepiditas facit, ut
 homo non mala, sed bona agendo, ma-
 lè agat, & ipsa actione actionem de-
 struat, non sicut vana gloria, aliique
 fines mali extrinsecè tantùm bona vi-
 tiantes : atque ita tepidus continuè pec-
 cat, nam etiam bona agendo, orando,
 Missam celebrando, &c. peccat : quò
 quid malitiosius ? hinc tepiditas est
 peccatum peccatorum, mors merito-
 rum, pulvinar diaboli, exitium om-
 nis boni, infernus vivorum, imitatio
 dæmonum, gratiæ divinæ venenum,
 contristatio Spiritûs Sancti. An non
 exhorresces ad hæc omnia, & non de-
 testaberis tepiditatem ?

II. Audi Deum dicentem Eccles. 10.
In pigritiis humiliabitur contignatio. Hæ-
 bræus legit : *inclinabitur, corruet.* Et con-
 sidera mala, quæ pigritia, seu tepidi-
 tas infert animæ, & fabricæ, quam in
 ea ædificat Deus. 1. Tepidus tentatur
 frequentius, impetiturque ab hostibus,
 tanquam

tāquam civitas sine ulla munitione. 2. Vincitur crebrius, utpote evanida red-
dens auxilia Dei. 3. Surgit tardius, &
ægrius, tanquam paralyti tactus. 4. Sa-
natur difficilius & periculosius, quia te-
pidorum medicina non est nisi gravis
ruina. 5. Relabitur impotentiùs, tan-
quam assuetus morbo. 6. Visitatur ra-
rius à Deo, in cuius obsequio nauseat.
7. Cadit gravius, motu vitali destitu-
tus, instar plumbi. 8. Moritur timidius,
utpote à Deo evomendus. 9. Salvatur
difficilius, quia salutis opera tam tepi-
dè est operatus. 10. Damnatur certiùs,
perinde atque lethargici dormiendo
moriuntur, tanquam cadaver. 11. Pro-
perat ad infernum acceleratiùs, quia
ante mortem damnatorum poenam ha-
bet, dum more eorum bonum odit. 12.
Mergitur in inferno profundius, dum
in tanta occasione bonorum damnatur.
Tigris te nutrit, Religiose, si his non
moveris ad excutiendam tepiditatem,
& ferventer serviendum Deo.

III. Audi Christum Dominum di-
centem, Matt. 7. *Ex fructibus eorum cog-
nosceris eos.* Hoc audiens, considera fru-
ctus seu effectus tepiditatis tuæ, enu-
meratos à Patre Claudio, in Epist. de
Renov. Spiritus; suntque hi. 1. Orare
ac meditari divina, sine sensu animi &
fructu. 2. Ægrè se colligere, & ad cor
redire. 3. Cogitata, dicta, factaque

sua, sine pudore ac proposito emendationis cursim examinare. In res externas libenter effundi, idque non proximi juvandi causâ, sed tædii vitandi. 4. Solatiola à rebus creatis cupidius emendicare. 5. Liberiùs obloqui, & aliena dicta ac facta carpere. 6. Religionis disciplinam, suavem olim ac levem, iniquo animo ferre. 7. Ad otium adspirare. 8. In animarum zelo languere. 9. Ægrè, tardè, repugnanter obtemperare. 10. Honorificè ab omnibus, indulgenterque tractari velle. 11. Immunitates, & commoda singularia postulare. 12. In animum inducere, sed laborare plus æquò, nihilque esse, quod non sibi debeatur. Vide hos infelices fructus tepiditatis tuæ, detestare illos, & corrige.

COLLOQUIUM: O ignis, qui semper ardes, & nunquam extingueris! Ô amor, qui nunquam vinceris, vince teporem meum! Heu mihi, quia ad ignem algeo! & in sole tenebresco! ignem comedo, dum te Domine JESU manduco, & tepeo! ah sit tandem finis teporis mei! In fine dices Pater, & Ave, &c.

